Noelia Castillo, més enllà de l?eutanàsia

Opinió | 30-03-2026 | 21:29

Noelia Castillo

El cas de Noelia Castillo posa sobre la taula un escenari complex i ple d?incerteses. No es tracta només del dret a l?eutanàsia, sinó de la combinació de factors judicials, salut mental i opacitat informativa que cal contextualitzar i analitzar amb rigor.

Aquest cas evidencia esquerdes: zones grises, contradiccions i silencis que dificulten una comprensió clara dels fets. No es tracta de qüestionar el dret a l?eutanàsia, però sí que existeix un dubte raonable sobre si es va plantejar de manera correcta. Fins a quin punt, en aquest cas concret, la informació disponible permet entendre amb claredat què va passar, quines decisions es van prendre i si aquestes es van fonamentar sobre una base sòlida, coherent i transparent?

El primer element que genera incertesa és la manca de dades verificables en aspectes clau de la seqüència dels esdeveniments. Sabem que la persona va ser menor tutelada perquè els seus pares no se?n podien fer càrrec adequadament, tant d?ella com de la seva germana, que va patir una agressió sexual greu i posteriorment un intent de suïcidi amb conseqüències físiques importants. Però quan s?intenten precisar detalls ?com les edats exactes, si els fets es van produir dins o fora del centre, o el perfil dels agressors?, apareix una barrera informativa gairebé infranquejable.

Aquesta opacitat no és casual: respon a la necessitat de protegir la identitat tant de la víctima com dels agressors. Tanmateix, el resultat és un relat fragmentat. I quan el relat és incomplet, s?obre la porta a interpretacions i especulacions, com s?ha vist a les xarxes socials.

Un segon element problemàtic és la percepció de contradiccions. La idea d?una lesió greu, com una hemiplegia, conviu amb imatges d?una persona amb certa mobilitat, que es desplaça amb crosses i fins i tot puja escales. Des del punt de vista mèdic, una recuperació parcial és possible, però aquesta evolució no s?ha explicat amb claredat. Al contrari, ha predominat el relat de gravetat extrema, fet que pot generar sospites sobre una possible interpretació interessada dels fets.

El mateix passa amb el procés que porta a l?eutanàsia. Sabem que existeixen controls, avaluacions i garanties, però aquests processos són poc visibles. La societat no té accés als informes clínics, ni a les deliberacions, ni als criteris aplicats en cada cas. Això genera una tensió inevitable: es demana confiança en un sistema que, alhora, no pot mostrar completament com pren les decisions.

Hi ha també una qüestió especialment delicada: la relació entre el patiment psicològic i la capacitat de decisió. En aquest cas, la persona arrossegava un historial de trauma, ansietat, depressió i intents de suïcidi. Això obre un interrogant legítim: fins a quin punt es pot considerar plenament autònoma una decisió de morir en aquest context? El sistema respon amb avaluacions de capacitat, però aquestes són, en darrera instància, judicis clínics. I com tot judici clínic, no són infal·libles ni estan exempts de possibles influències externes.

Finalment, hi ha una dimensió sistèmica que no es pot ignorar. El fet que una menor tutelada arribi a una situació de vulnerabilitat extrema posa en evidència una fallada en el sistema de protecció. Potser no estructural en el sentit més ampli, però sí prou significativa com per exigir una revisió profunda. Casos recents vinculats a la DGAIA evidencien que no es tracta d?un fet aïllat, sinó d?una problemàtica que mereix una anàlisi seriosa i sense prejudicis.

Autor: Narcís Oliveres